

1

En sed från forna dagar på landet ännu är,
Att kardegille göra, då matmor alltid plär
Att bjuda byens pigor och alla käringar
Att komma för att karda från kväll till ljusan dar.

2

Om mor den dam är knarrig, man inte undra bör:
Sitt bröd skall hon ju baka, i koppen lägga smör,
Och kaffebönor mala, så det kan räcka till,
Samt granna gorånskakor hon även hava vill.

3

När det mot kvällen lider, då börja pigorna
Att såpetvätta halsen och smörja flätorna.
Sen särk de på sig taga och strumpor ävenså,
Och gummorna sig skicka så gott, som de förmå.

4

Sen de sig hava pyntat, så vandra de åstad
Med kardorna i handen, och en och var så glad,
Att då få komma samman att språka om allting,
Det som har hänt i byn och allestäds omkring.

5

När de på matmor hälsat, så bli de fägnade
Med granna sockerkringlor och smakeligt kaffé.
Och är mor vid gott lynne, så få de än en kopp,
Som muntrar deras sinne och livar minnet opp.

6

Uti en ring på golvet nu sätta de sig ned,
Och alla börja karda med lust och med besked.
Och pigorna då börja, som deras vana är,
Att kärleksvisor sjunga med röst så klar och skär.

7

När de upphört att sjunga, så börja de strax tal
Om sina fästemänner och sina hjärtekval,
Och vilka dygdemönster och sediga jungfrur
De alltid hade varit fatän mot sin natur.

8

Så börja de omtala hur vacker Märten är,
Hur Per i varje piga på stunden bliver kär,
Hur Anders han är skävbent och Jäppa är ett nöb,
Ett fåralår är Erik, men Jöns är rar och söt.

9

En käring spotskt nu sade: Ni veten ej det är
Ett tal i allas munnar, att nabodrängen Per
Har haft den vanan att liksom en galen katt
igenom pigefönstret inhoppa varje natt."

10

"Röd som en kalkonhöna en piga sade då:
Men kors i hela världen vad Ni kan hitta på.
Ni är en stor lögnbracka, så käring som i är!"
Och vet ej hålla munnen, förbannade lögnmär."

11

Vid översta borännen där sitter kära far,
Och utav finkelflaskan en sup han ofta tar.
Men drängarna förtjusta i flock på golvet stå
Och ljuva kärlekssånger med andakt höra på.

12

Mor tager far vid armen och leder honom bort
Till sängen, som står bäddad, där han insomnar fort.
Att maran honom rider, han tror i drömmarna.
Han snarkar så det knakar i sängastolparna!

13

Men stackars mor i huset, hon springer ut och in:
Än är hon uti köket, än får hon i sitt sinn,
Att gå i sommarstugan, för att där efterse,
Om ej den gråa katten där gjort förargelse.

14

I spisen står en käring och uti gröten rör,
Att den ej svedd skall bliva, men få den smak den bör.
Hon rör så svetten lackar på hennes panna ner,
Men mor hon svär och säger, att hon skall röra mer.

15

När det mot midnatt lider, då börja pigorna
Likt de fåvitska jungfrur, att bliva sömniga.
De nicka och de nicka, och ögonen bli små,
Och gummorna som oftast snusdosan hälsa på.

16

Men mor förstår att hjälpa, så de ej nicka mer,
Hon tager kaffekitteln och än en kopp dem ger.
Strax börja mun och kardor som strumpestickor gå,
Ty utav kaffetären nytt liv de alla få.

17

Sen börja de att äta med kostelig aptit
Och prisa och berömma matmor för varje bit:
En sådan gröt som denna de aldrig förr ha fått,
Och sådan stek och kakor! Ack ja, va allt va gott!

I en uppteckning, som jag tidigare erhållit från Göinge förekomma
motsvarande strofer i följande ordning: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 11, Därefter en
strof, som saknas i denna uppteckning:

När klockan slagit ni0 då börjar kära far
Att bliva yr i mössan och föga vett han har.
Då mor till honom säger! Jag tror du illa mår.
Det är nog mycket bättre, att ny till kojs du går."
~~SEMANXTÖTJA~~

Sedan följa strof 12, 7 och 8 äro sammandragna till en strof:

I stugan där arbetas och strax de börja tal
Om sina fästemänner och sina hjärtekval.
Hur Anders är skävbojnad och Jäppa är ett nöt,
Ett fåralår är Erik, men Truls är rar och söt.

Vidare 14, 13, 9 och 10. Stroferna 15, 16 och 17 i Albo-visan saknas.

Den här återgivna Albo-visan är upptecknad av fru Alma Wahlberg, Bjuf,
efter 86-årige f. d. ladufogde Ola Nilssons, Stora Hyllinge (Luggude härad)
diktamen ur minnet 1926. Visan hade han lärt av en kamrat från Albo vid Marie-
lunds Lantmannaskola i Krist. län.

Den erhållna melodien har antagligen ingen betydelse för folkminnes-
samlingen. Jag har erhållit den av min gamle vän 72-årige Redaktör Helge Sand-
berg, Åkeshov, Stklm. Han har upptecknat den i Bjuf, och anser den passa till
Kardevisan.